

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת וירא
כ"י מרחשון תשפ"ד
שנה כד גליון א' קלב
זמני כניסת ויציאת שבת קודש

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:27	5:27	בני ברק
4:13	5:25	ירושלים
5:32	6:49	באר אפרק
	7:01	

כוח התפילה

מכ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיע"א

ויכלו המים מן החמת ותשלך את הילד תחת אחד השיחים (כא, טו) כתוב בספ"ק זכרון זאת (ה). להחווה מלובלין זיע"א וז"ל: י"ל למה השליכה אותו, היתה לה להניחו בנחת, אך הנה תפלה נקרא דברים העומדים ברומו של עולם כדאי נגמ' על כרום זולת (ברכות ו), שאם צריך לרחמים גדולים צריך וטוב שיאה התפלה רק לשמים בלא חומריות וכו', והו' ויכלו המים - החסדים, מן החמת - הגבורות לשון חמה, והיה צריך לרחמים גדולים, ותשלך את הילד - השליכה מחשבתה, ענין הילד שהיה לה ילד שעשועים, תחת אחד השיחים - שיחה לשון תפלה, ותחת כמו עין תחת עין, פי' בשביל להיות לה תפלה אחד מיוחד שהוא התפלה העומדת ברומו של העולם. וי"ל בבאיור ד"ק, הנהה כתיב (ישעי סג, ט) בכל צרתם לו צר, דכביכול הקב"ה מיצר בצרתן של ישראל, ואם כן בכל צרה טמונה גם צרת השכינה, וצריך לייחד את תפילתו רק על חלק זה של הצרה. ובה אפשר לפרש הפסוק (תהלים כג, ד) גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע כי אתה עמדי ובהקדם הידוע כי בשעה שהיה הרה"ק רבי ישראל מרוזין זיע"א במאסר פי' את הפסוק עד"ז גם כי אלך בגיא צלמוות - שאני נמצא במאסר, בכל זאת לא אירא - איני מפחד ואיני משגיח על רעת עצמי, רק רע כי אתה עמדי - כואב לי מה שמגיע מזה צער השכינה כי אתה עמדי, ע"כ. ולפי דברי הרה"ק הרבי מלובלין זיע"א הנ"ל יש לומר דהא בהא תלי', דהיינו ע"י שהגיע למדרגה שיכול להשליך כל הנגיעות ולייחד כל תפילתו על צער השכינה בלבד, במדרגה כזו כבר אינו מפחד מכל דבר רע, דתפלה כזו וודאי נשמעת, וז"ש לא אירע רע אם כי אתה עמדי - בתפילתי, שכל כוונת תפילתו היא רק למען השכינה, ודו"ק.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

עבודת א שמחה התמידית של שרה אמנו ע"ה

ועל ענין ה' שלגלגה ולא האמינה בעצמה שהוא ראוי שיעשה לה ה' ניסים ג"כ הקפיד הקב"ה, דברגע שאמר הקב"ה שתוכה להוליד, אז בוודאי שגיגע לה ושום דבר לא ימנע ממנה שתוכה לזה ומה לה לערוך חשבונות שמים, ובהדי כבשי דרחמנא למה לה.

וזה כוונת הפסוק ויאמר ה' אל אברהם וכו' ותצחק שרה לאמור לא צחקתי, דהיינו צחוק זה שצחקה, ח"ו היתה משום שלא האמינה בה' ובישועתו, אלא משום ב' ענינים הנ"ל, והטעם הוא כי יראה דהרי היתה לה יראת שמים ויראה מהקב"ה, ולכן ח"ו שליגלגה, ויאמר לא כי צחקת, דהקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה ושרה לפי דרגתה ע"ז הקפיד הקב"ה אף על כך.

וישמע אלוקים אל קול הנער וכו' כי שמע אל קול הנער באשר הוא שם (כא, יז) וברש"י לפי שהיו מלאכי השרת מקטרגים ואומרים, רבש"ע מי שעתיד זרעו להמית בניך בצמא אתה מעלה לו באר והוא (הקב"ה) משיבם, עכשיו מה הוא, צדיק או רשע, אמרו לו צדיק, אמר להם לפי מעשיו של עכשיו אני דנו, וזה באשר הוא שם.

ולבארה צ"ל דהרי כל הסיבה ששרה הרחיקה את ישמעאל משום שלא רצתה שיגדל ביחד עם קוה"ק יצחק אבינו, והוא ישמעאל היה ידוע עם כל ע"ז ושפיכות דמים שלו כמ"ש ותרא שרה את בן הגר וכו' מצחק וברש"י לשון עבודת אלילים וכו' ד"א לשון גילוי עריות וכו' ד"א לשון רציחה וכו' עכד"ק.

א"כ במה היה דינו כצדיק, שהקב"ה דן אותו באשר הוא שם, והנראה דזה מ"ש וישמע אלוקים את קול הנער, שעשה באותו רגע תשובה מעומקא דליבא, וגדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, וזה מה ששמע הקב"ה ולכן קיבל תפילתו, ודן אותו כצדיק באשר הוא שם ברגע זו שעשה תשובה, ומה שעשה כבר ומה שיעשה אין מעלין באותו רגע של תשובה.

וזהו לימוד גדול לדורות מה כוחו של תשובה, וזה הטעם אשר קוראים קריאה זו בראש השנה שהוא יום א' מעשי"ת, כדי ללמד לבנ"י אשר ברגע זו שעשה תשובה נתקבל תשובתו, ואין לו להתייאש כלל מעצמו, דהרי אפי' מרשע כישמעאל קיבל הקב"ה תשובתו, ק"ו מבני ישראל בני ק-ל חי זרעו דיצחק, בוודאי שיתקבל תשובתו ויהי' להם כל הישועות.

יה"ר שנוכה לתשובה תמידית ואמיתית ויפה שעה אחת בתשובה ומעשי"ט מכל חיי העוה"ב, ונוכה לתשובה מאהבה ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

ונוכה להאורות העתידיים לבוא בימי החנוכה הבאים עלינו לטובה, דהרי חודש מר השון הוא חודש הממוצע בין הימים הנוראים והימים טובים העעל"ש לימי החנוכה הבאים עלינו לטובה.

ונוכה לבנין ביהמ"ק ולהדלקת נרות בבנין ביהמ"ק שוין יעצט אויף א זיסע אופן אויף אייביג אמן.

ותצחק שרה בקרבה וכו' ויאמר ה' אל אברהם למה זה צחקה שרה וכו' היפלא מה' דבר וכו' ותכחש שרה לאמור לא צחקתי כי יראה ויאמר לא כי צחקת (יה, יב)

ולהבין בעי, היתכן על שרה אימנו שתצחק על ברכת ה', על אף שלמראית עין נראה שהוא למעלה מדרך הטבע היפלא מה' דבר. ועוד צ"ל דהרי אצל אברהם שנתבשר על

לידת בנו ג"כ כתוב ויפול אברהם על פניו ויצחק ויאמר בלבו הלבן מאה שנה וכו' ולא הקפיד הקב"ה עליו, וברש"י ד"ה ויפול אברהם על פניו ויצחק לשון שמחה תרגום אונקלוס וחדו ואצל שרה לשון מחוק, למדת שאברהם האמין ושמת, ושרה לא האמינה ולגלגה, וזהו שהקפיד הקב"ה על שרה ולא על אברהם עכד"ק, ג"כ דבר זה צריך הבנה ביותר לומר כן על שרה אימנו שלא האמינה ועוד לגלגה.

והנראה דהנה כששרה נתבשרה בבשורה זו שתוכה לבן נתפעלה פליאה עצומה עד למאוד איך שהקב"ה משנה סדרי עולם וכי הוא כל יכול, עד כדי כך הלבן מאה שנה להוליד בנים ובפרט שכתוב אצל אימותינו שהיו עקרות רח"ל,

ובכל זאת אצל הקב"ה שוה ומשווה קטן כגדול, דהיינו נס קטן או נס גדול אין שום שינוי כהנה וכהנה מחשבות להפליא ערכה עליה ומתוך כך באתה על ידי זה לשמחה גדולה ועצומה.

ועוד היתה מחשבתה באותו שעה דהן אמת שאצל הקב"ה שהוא כל יכול, ואני הו"ה לא שיניתי ולא שייך מושג קושי כלפי עצמותי יתברך, וכולהו קמיה כלא חשיב, ובוודאי שיכול ג"כ שהלבן מאה שנה תיוולד, אבל איזה זכות יש לה לשרה שתוכה לכל זה שבשבילה ישתנה סדרי הטבע, ואע"פ שהקב"ה הבטיח על כל אלו שמו יגרום החטא אז לא תוכה לזה, ולכן ביטלה את ענין הלזה במה שחשבה שאינה ראוייה לכאלו ניסים גלויים.

וזה גם מדוייק בדברי רש"י הנ"ל שמביא את תרגום אונקלוס בפרשתו על ותצחק שרה וכו' חוכית שרה וברש"י הנ"ל לשון מחוק עי"ש דחייך משתמע בתרי לישנא הא' כמו מתוק לחיך דהוא לשון שמחה וכנ"ל דע"י מחשבתה בנפלאות הבורא הביאתה זו לידי שמחה גדולה, והשני חיד מלשון "אפגעלאכט" שצחקה האיך תוכה לכל זה משום שאינה ראוייה.

ובזה מובן דברי רש"י: ושרה לא האמינה ולגלגה, דהיינו ששרה לא האמינה ברוב ענותנותה בעצמה שהיא ראוייה לניסים גדולים ולשינוי סדרי הבריאה, ולכן לגלגה על ענין הלזו, ועל זה הקפיד עליה הקב"ה ואמר למה זה צחקה שרה דהיינו על שני סיבות הנ"ל שצחקה שרה גם על ענין השמחה שהיתה לה ע"י התבוננות בנפלאות הבורא, וגם על ענין שלגלגה משום שאינה ראוייה הקפיד הקב"ה, דעל הטעם שהיתה בשמחה גדולה ע"י ההתבוננות בנפלאות הבורא וכו' הי' הטענה מה לה להתפעל מענין זה יותר ממה שהקב"ה מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ותולה ארץ על בלימה ורוקע הארץ על המים וכו' וכו', וכשם שאמירת צפרא טבא בכל יום תמיד הוא דבר של מה בכך כך אמירת מזלא טבא לבן מאה שנים הוא ג"כ בדרך הטבע ואין לה להתפעל מענין זה יותר מאשר על ענין אחר הנעשה בעולמינו תחת השמש דהרי הכל מאתו יתברך ועל כולם צריך מידת ההשתוות.

"אשר אהבת"

פנינים על הפרשה

על אף אהבתו הגדולה ליצחק הלך לעקוב

את בנך וגו' אשר אהבת וגו'. ומה היה הנסיון כה גדול, הלא ראינו הרבה אנשים שמסרו נפשם על קידוש ה' / אלא, בשעה שאמר לו הקב"ה לאברהם "את בנך", נעשה יצחק לבן דבוק לאברהם, שכמוהו עוד לא היה ולא יהיה, והחמיני של אברהם ליצחק היו כה גדולים שלא היה להם שיעור, ושבו בשעה שאמר לו הקב"ה "אשר אהבת", כנס לאברהם כח אהבה עצומה ליצחק, ממש לא לפי דרך הטבע וכו', ועם אהבתו והמלתו זו הלך אברהם לשחוט את יצחק, וזה היה הנסיון. (הידוסי ה"י"ם)

וילכו שניהם יחדו - עם אותו כח סבל

הנה נסיונו של יצחק היה יותר גדול מנסיונו של אברהם, שאילו הוא הלך להשחט, ואילו אברהם הלך רק לשחוט.

וזהו כאשר ראה אברהם אבינו ע"ה נסיונו של יצחק גדול יותר משלו, התחיל לפשפש ולחשוב מהיכן יש לו ליצחק יותר כח ממה שיש לו, ותלה הדבר כי יצחק עדיין עומד בנערותו ויש לו יותר כח ממנו, ולכן כתב "ויקח את שני נערייו עמו" היינו שלקח שנותיו הנעורים עמו שיוכל לסבול גם נסיון גדול יותר,

ובזה יש לבאר ג"כ לשון הכתוב "וילכו שניהם יחדו" שבסוף הלכו שניהם עם אותו כח לסבול נסיונות גדולים, כי אברהם אבינו אור בעצמו כוחות משנות נעוריו. (שיח שרפי קדש בפרשתנו בשם הר"ק רבי בום מפרשיסחא ז"ל)

קח נא - בלשון בקשה

בענין העקידה נראה כי מאחר שהבטיחו הקב"ה "ביצחק יקרא לך זרע", נאמר לו בלשון בקשה [קח נא] פי' שביקש הקב"ה ממנו שימחול לו המתנה ושילעלו לעולה, וזהו שבה הגדול בנסיון הזה, שלא נאמר לו בלשון ציווי רק אם הפך בדבר הזה, ואברהם אבינו ע"ה באהבתו לקיים רצון המקום, הלך בשמחה לשחוט.

וכתב "וידרך" שבודאי היה יכול להאמין כי יתן לו בן אחר כמו שנתן לו זה לעת זקנתו, אבל אמר לו הקב"ה כי אין לו עוד בן רק יצחק, ושיעלהו לעולה באופן שנתן את כל זרע ישראל בעקידה זו, וכל זה קיבל בשמחה. (שפת אמת תרל"ד)

אברהם היה כ"כ טרוד במצוה עד שלא שמע את קריאתו של המלאך

ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני. עוד שמעתי בשם הרה"ק רבי מנחם מענדיל מרימנוב זעלל"ה מפני מה נאמר בפעם שנית אברהם אברהם, ובתחילת הפרשה לא נאמר רק פעם אחת אברהם, ואמר הוא הקדוש שחיה אברהם אבינו אז מוסרד מאוד בטרדא דמצוה בגודל התלהבות, עד שלא שמע כלל בפעם הראשון והוצרך לקרוא לו שני פעמים, מה שאין בן התחילתו שעדיין לא ידע מהמצוה. (דבש השדה מובא בילקוט מנחם - זכ"כ הכלי יקר ע"י שריד בדרים נפלאים)

בעודו באהבתו הלך לעקוב

ויאמר הנני בני. אומרו "בני", הורה בזה צדקת

אברהם, כי הנה מדרך בני אדם ברצותו לעשות פעולה אכזרית באיש שלא כטבעו, הוא מוכרח לדחות ממתכנתו והמנות, ולצייד בנפשו היפך האהבה, מה שאין כן אברהם אבינו אדרבה קראו "בני" בן קריו לו והמו מעיו לו, ובעודו באהבתו תקטן בעיניו נגד אהבת הטי"ת. (אגרא דגלה)

איל אחר - "אין אנדערער איל"

וירא והנה איל אחר נאחו בסבך. כ"ק אאמו"ד זעלל"ה ז"ע אמר בשם רבינו הקדוש מוה"ר מווארקא זעלל"ה ז"ע שאמר פירוש "איל אחר" "אין אנדערער איל" -

ובשנת תרנ"ג חוסיף לבאר בזה דברי האדמו"ר מווארקא הנ"ל, שאברהם אבינו ע"ה היה במדריגה גבוהה זו, שכל איבריו היו מקודשים מבני משפחה, כיהא להשראת השכינה, ומרוב אהבתו, אהבה עזה לה' כשרצה לעשות לו נחת רוח ולהעלות בנו ע"ג העקידה כמו שטענונו, לא היה נחשב אצלו אהבת הבן למאומה, והיה נחשב בעיניו כאילו הוא היה ג"כ איל, וז"ש בקדשו רבינו ז"ע "אנאנדערער איל". (ישמח ישראל אות ז')

הנה בשעת הנסיון כשמנסה הקב"ה את האדם בדבר, מסתמא בזה הרגע כביכול מסתיר קדושתו, וממעט השגת האדם אשר היה לו מקדם, כי לולי האדם יהיה ברור ועלול בשעת הנסיון כמקודם לא היה הנסיון נחשב לכלום, ובודאי אין תימה מי שיודע שעומד לפני מלך גדול ונורא שלא ימרוד בו והוא רואה, אמנם ענין הנסיון שמסתלק בחירות האדם, והרי הוא בא לידי נסיון, וכובש את יצרו באמונתו, ומתחוק לשוב לבוראו, או הוא נקרא עומד בנסיון.

ולפי"ז מסתמא כאשר האלוקים נסה את אברהם בדבר העקידה אחר שאמר לו קח נא את בנך, מסתמא נסתלק ממנו בחירותו ודביקותו לנסות אותו אם יעמוד בצדקותו. (עבודת ישראל בפרשתנו)

***

והאלקים נסה את אברהם וגו' וירא את המקום מרחוק.

בשעת הנסיון נהפך האדם לאיש אחר, מסתלקת ממנו בחירותו, מסידותו ודביקותו, ברגע של נסיון אין האדם יכול לעמוד לעצמו, אלא לפני הנסיון ערך האדם לתקוע בלבו אמנה פשוטה, כיתד אשר לא תמוט, מעל ידיו ביכולתו אף בחשבות ובעת סילוק הבחירות להשתלט על יצרו ולכבושו. (הידוסי ה"י"ם בפרשתנו)

***

והאלקים נסה את אברהם. אלוקים הוא מדת הדין

והוא בחי' עצמים, שניטל הימנו הדעת, ע"ד זה היה הנסיון של אברהם, ויאמר הנני, היינו אפילו באמונה פשוטה אעבוד אותך, הנני במקום הראשון אפילו כשניטל הדעת ממני. (תורת אבות - סלונים)

***

שמעתי בשם הרה"ק רבי מנחם מענדיל מקאצק ז"ע ששאלוהו למה לא נחשב נסיון העקידה על שמו של יצחק, והשיב בקצרה דהא לא כתיב "וה' ניסה את יצחק" רק אצל אברהם, והחסידים לא הבינו מה שאמר הרבי, והיה שם תלמידו הרה"ק רבי ברוך מצ'יז'וב ז"ע ואמר פירוש, שאם מנסין לאדם מן השמים, אי נוסליו ממנו כל המדריגות, אם כן את אברהם אבינו ניסו בזה שנטלו ממנו את כל המדריגות, אבל מיעקא אבינו לא נטלו ממנו המדריגות. (שפתו צדיקים עמ' כ"ח)

***

אמר כ"ק אאמו"ד זעלל"ה על אברהם אבינו שהכתיב עליו הכתוב בעת העקידה "וירא את המקום מרחוק", דהיינו שראה את הקב"ה מרחוק כי נלקחו ממנו המדריגות הגבוהות שלו, דאל"כ לא היה שום נסיון עבד"ק. (שם משמאל וישב תרע"א)

מעשיהם של צדיקים

הפלא הגדול בעקידה

לכאורה צריך להבין מדוע נחשב נסיון העקידה כ"כ לאברהם אבינו ע"ה. הרי השי"ת ציוה לו שכן יעשה, ובודאי לא היה ממרה את פ' ה'.

ואמר הרה"ק בעל התניני ז"ע דהנה ידוע כי להמניד הק' נסעו הרבה אנשים חשובים וגדולים, אך רק יחידי סגולה זכו שיקבלם המניד להיות מתלמידיו המובהקים, ואותם שלא רצה לקבל, יש והיה אומר שאינם ראויים לדרכו, ולגדולי תורה אמר שאין הם צריכים לזה הדרך, ואמנם היו כאלה שהמניד שלחם ואע"פ כן הם נשארו מרצונם במעוררשט, והפכו להיות משמשים להמניד הק' ותלמידיו, והיו הם מסיקים התנורים, ושאר עבודות מעין אלו, ועל שמה נקראו **אויבען הייצערס**, והצדיד עליהם בעל התניני כי היו אנשים גדולים,

וסיפר מעשה שבדידה היה עובדי: באחת הלילות באו אליו שלשה שמשים כדי להסיק את תנורו, ובעל התניני ז"ע כבר עלה על יצונו, ומתוך כך האזין לשיחתם, פתח האחד והקשה מה הפלא הגדול בעקידה, הרי במשך הדורות מסרו הרבה יהודים את נפשם למען קדושת שמו ית' אפי' שהשי"ת לא דיבר אצמם, וא"כ איש אשר שמע מפורש מפי הקב"ה היש ספק שימרה את פיו.

אמרו לו חבריו, שיאמר תירוץ לכך, ואמר שאמנם במשך הדורות מסרו הרבה את נפשם למען השי"ת, אך אין זה רבותא, כיון שהם היו בני אברהם יצחק ויעקב, ומהם ירשו מידה זו, משי"ת אברהם שהיה בנו של תורת, שלא היה בו מידה זו של מסירות נפש, ועם כל זאת, מסר אצמ"ה את נפשו להשי"ת, וזה רבותא גדולה.

והי חבריו מפקפקים ואומרים כי עדיין אין פלא בכך, מאחר ששמע זאת מהשי"ת בכבודו ובעצמו, ובהיותו בן ג' כבר הכיר את השי"ת, בודאי שלא ימרה את פיו אפי' שלא קיבל מדה זו מתאביו, לכן אמר אחד מהם תירוץ אחר, שהרי אברהם אבינו לא נצטווה למועד מסוים שבו יקרא את בנו, והיה יכול להתנין ולהשתעשע עם בנו יחידו, והוא לא התעכב כלל, אלא בוריות השכים בבוקר לעקוד את בנו אהובו, וזהו הרבותא.

אך השלישי לא קיבל גם את תירוץ זה, שכיון שצטווה מפי הקב"ה, אין ספק שיקיים זאת בזהירות, ולכן בא הוא והכריע ביניהם, שהרבנאן שכשאמר לו הקב"ה **אנל תשלח ירך אנל הנער** היה יכול להיות שש ושמח על שניצול יצחק ונתר בחיים, שכן מצידו היה יצחק מוכן לשחיתה, ואולם הוא לא הרגיש הנאה ושמחה כשאמר לו אנל תשלח ירך, אלא קיים את ציווי זה בדיוק באותו מידה שקיים את ציווי העקידה, וזו מדרגה גבוהה מאד שבעבורה שילם הקב"ה לאברהם ולבניו עד סוף כל הדורות. **ובית רבי פרק כ"ח**

מסופר על הרה"ק רבי הערש מרימנוב ז"ע שלא נתקיימו אצלו ילדיו, ונפטרו על פניו חי' ילדים, בילד האחרון שכבר נטה למוות, היה זה בשבי"ק, והוא עבד את עבודתו בקודש ללא שום שינוי, נכנסה אליו כלת הרה"ק רבי מנחם מענדיל מרימנוב ז"ע, ובעקבה עליו למה לא יחמול, ואינו נוגע לו מה שהילד חולה ונמצא נמצא ממצב של נסיסה, דבריו תורתו שאמר שבוה"ט אמר הרה"ק רבי הערש ז"ע, מה היה המעלה של אברהם אבינו ע"ה בעקידה, שהרי כל אחד מהם ישראל שישמע ציווי מפי השי"ת יקיימו בשמחה, אלא הנסיון של אצמ"ה היה שאפילו קפטיס תהלים לא ביקש, כדי לבטל את בקשת הקב"ה, שכיון שידע שכן נזר הקב"ה, עשה זאת בלא שום התערבות ותפילה לבטל את נירתו, וזו היא מעלתו של אברהם אבינו ע"ה.

אבינו - בנסיונות

עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ונאבת פיהו. וקשה דלעיל מיניה איתא עשרה דורות מנח ועד אברהם ולא קצני אצמ"ה, אלא י"ל שבנסיונות היה אבינו שנתן כח לבני ישראל לעמוד בנסיונות בדרות הבאים. נרוח חיים להגריח מואלח"ח

מעשה כשקיבלו אנשי לובלין עליהם לאב"ד את הנר"מ **שפירא** זצ"ל, היה שם איהו מחולקת בדבר, אמר הגאון הנ"ל מצניו כשהלך אצמ"ה להעקידה, עשה השטן נהר מפסיק בדרך, והר מפסיק בדרך, והכל היה מעשה שטן להפריעו, וא"כ מדוע לא חשב אצמ"ה שהאיל הנאחז בסבך בקרניו, הוא ג"כ מעשה שטן, ותיצק דמה שהוא ישר ונכון כגון נהר או הר, זה יכול להיות ממעשה שטן, משי"ת ענין מסובך כמו האיל זה אינו מעשה השטן, ואמר מ"ר שזוהו הסימן בכל דבר, שאם הוא הולך בישרות בלי מכשולות הרי זה מעשה שטן, וכמו"כ לענין הרבנות בלובלין, שכיון שיש מערערין סימן שהוא דבר טוב וככו'. **ותלמידו הנר"מ הירשפונג זצ"ל - אש פנחס ריח**

לרגל המצב הקשה השורר בארצה"ק בו נטבחו יהודים ע"י ישמעאלים בני עוולה ימש"ו, הכאנו מתוך שיחה שדיבר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בכאב נורא וזמר על אכזריות הרשעים, והוא התחזקת גדולה לביאת משיח

וגם את חייהם רח"ל, הם היו שונאי ישראל בדם.

מזה יכולים לידע ולהבין מה נקרא עמלק, מאלו הדייטש'ן ימש"ו, ומאותו הרשע הצורך העמלקי הנאצי, אבל די אידישע קינדער עם ישראל אוז א זיס פאלק, רחמנים בני רחמנים, והם בטבע עניים ושפלי רוח ונהוגים בענווה.

כימי צאתך ממצרים אראנו נפלאות: והוא התחזקת גדולה לביאת משיח בקרוב ממש, עם ישראל היו ממצרים בגלות במצב קשה מאוד, וסבלו סבל נורא מהגוששים המצריים, "ולא יכלו לשמוע אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה", שהרי אדם שנמצא בעצבות, אם יבוא לבשרו בבשרות טובות אזי נפשו תהיה מרננת, אבל אידישע קינדער ממצרים אפילו בשורות טובות לא יכלו לשמוע מרוב סבלם, אפילו מים קרים לנפש עייפה לא יכלו לקבל, מקושי השיעבוד, עד... שהגיע הרבש"ע ונתן לפרעה והמצריים ביטערע שלעק ומכות נוראות וגאל אותם והוציאם ממצרים, און פון א מינוט צו א מינוט, נהיה אור, משה רבינו בא לגאול אותם ונהיה יציאת מצרים ברנע כמימריה "סאיו געווארן לעכמינ"ו.

רבינו חזר לדבר על אכזריות הדייטש'ן: גם בשואה היו ישראל כ"כ פארביטערט און פארנידערט, הם הדייטש'ן היו רוצחים בדם, בגוף ובנפש, והשפילים עד עפר, המון העם לא האמינו שיראו פעם את אור השמש, אבל הצדיקים חיוקים אמרו שזה לא הפקר בעולם וכעו"ה דם יראו את אור השמש, אבל המון העם היה לאתר ייאוש, וכך תהי.

מספר אחד מניצולי השואה שראה בעצמו את הנאצים הרשעים שהטביעו בחותם את דמם של עם ישראל על חדר שבו נעשו רציחותיהם ויצרו מהם צורת פרח מדם, רח"ל. הם לא האמינו שיראו פעם "א פרייליכע זון", ופתאום הם נושעו ברנע כמימריה. אבל כל הסבל הנורא הסתיים עד שהגיע הקב"ה פתאום והוציאם לחירות בתוך הגאולה וראו את אור השמש, והכל נהיה 'פתאום', וניצלו מהנאצים ימש"ו.

גם משיח צדקנו יבוא פתאום, כדכ' 'פתאום יבוא', "אני מאמין באמונה שלימה שיבוא בכל יום ואע"פ שיתמהמה עכ"ז אהבה לו בכל יום שיבוא", משיח או אמת ויציב אויף אייביג גם לאחר אלפיים שנה, ופתאום יהיה פרייליך וכולנו נגאל, כמקובל מהרבי **רבי אלימלך מליובניץ** דכל הצרות כבר סבלו ישראל מעל ומעבר, "נאך און נאך", ולכן כשמשיח יבוא כל אחד יעסוק בעבודתו זה באומנותו וזה בלימודו, ופתאום יבוא, וכדאיתא מהר"ק **רבי ישכר דב מבעלזא** שמשיח יבוא מתוך שמחה ונתת והרחבה, לפי שעם ישראל עברו חבלי משיח ומעברים קשים ומורים וביטערע צרות וגלויות די הותר, ועתה אנו מבקשים שכבר יהיה בקרוב **יראו עינינו וישמח לבנו.** (מוצ"ש נח תשע"ו)

ערבער (ערכי) זה דבר מסוכן, היום זה ידוע ללא ספק, אבל מדברים אפילו לא בזמנינו, כשערכי נהיה כועס וזועם, יש לזהר מרציחה, הרשעים הרוצחים הערבערים הם בכלל חיות רעות, אין אמונה בגויים, הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב.

כל הרשעים הרוצחים הערבים העמלקים ימה שמם אויף אייביג, בכלל הענין של הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב, יש לעיין שהיה סימבול של גויים ולא רק ישמעאל, ולמה נקמים דווקא ישמעאל, ויתכן לומר להרי אתא דעשו לא שב בתשובה, אבל ישמעאל אתא שחזר בתשובה. כל הרשעים הרוצחים הגויים הם אותו דבר ברציחה ואכזריות ואין שום חילוק בין ערבי ישמעאלי לנוצרי גרמני בריטי ומוסלמי וכדו'.

וכאן עבר רבינו לספר על האכזריות של הגרמנים הדייטש'ן הנאצים ימש"ו: מספר שאצל אחד הצדיקים הקדמונים לפני המלחמה מלחמ"ע ישבו ב' חסידים, והצדיק אמר להם שמגויים לא יכולים ללמוד כלום, אבל אחד מהם שהיה חסיד (שנקרא א שיינער איד א אויף געקלערטער) הלך על הצדיק הבעי דעתו לחבירו כשיצאו מהר הצדיק, אפילו שהרבי אמר שלא יוכלו ללמוד כלום מהם, אבל לדעתו מהגרמנים הדייטש'ן יכולים ללמוד עדינות (איידלקייט) מהי (פעט), לפי שהם עדינים ורכים. לאחר המלחמה נפגשו שניהם וראה אחד את חברו ללא יד אהת כשהיא קטועה, וסיפר א שיינער איד לחברו "אוי אוי די רבי געווען גערעכט", אוי נוכחתי לדעת על כשרי כמה שהרבי צדק, וסיפר לו שהגרמנים הנאצים ימש"ש התכו את ידו כשהוא די באכזריות נוראה והם חצקו ולגלו בזמן שזקקתו ובכיותו הנוראות עלו עד להשמים. בכל העולם לא היה כאלו רוצחים כמותם.

העמלקים הם כולו רע, ואסור להשאיר בחיים שום עמלקי, כי אם מותרים אותם בחיים אוי עם ישראל וכל העולם סובל מוכך, וכדי להבין, שאם לא היו משאירים את הצורך הגרמני הרשע בהיותו תינוק כידוע הסיפור שאותו צורך כשהיה תינוק חיוו היה בסכנה, והרופא נלחם להציל את חיו ונתנה את ראשו על עניצול ממותו, ויתכן שאם לא היה מציל אותו, חיו ניצלים חיי ששה מליזן יהודים קדושים בשואה. כי עמלקי הוא מסוכן ורע לכל העולם.

רבינו סיפר גם על האכזריות של מצריים: נשיא מצרים של לפני שנים רבות שמו היה נאצר וקראו לו קאצר, והיה שונא ישראל גדול ומר לישראל, ואף הכין זמנם לעם ישראל שבא"י גז כד לאבדם ח"ו מהעולם, וכשתפגור אותו צורך אמר (רבינו ועיבר"א) זק"ק מרן רביה"ק הרמ"מ לשתות לחיים, כן יאבדו. הוא היה רוצח בדם, ובי"ה שמוזמתו השמנית לאבד את עם ישראל עם גז לא עלתה בידו, אבל הגרמנים לידער אותו צורך נאצי ימש"ש שהיה רוצח וגם שונא ישראל בדם לא עלתה מוזמתו השלימה שרצו לעקור את ישראל מן השורש גם את האידישיקייט

רבינו פתח ותיאר את מסעות הרציחות והדקירות בסכיני של הישמעאלים, ואמר שהכל בא ממנהיגיהם: הרציחות והדקירות האכזריות של הישמעאלים ביהודים הם כתוצאה ממנהיגיהם השייחים הערביים שיוצאים לבני עמם וקוראים להם לצאת לרוצח את עם ישראל, בערי ישראל, כאן באמריקא אוי להם אם היו קוראים לצאת לרוצח אנשים, יש לקשור אותם בשלשלאות ברזל ולהשיב את המנהיגים והמסיתים בשיבה למטה למטה בכלא כל חייהם, המרצה שעבד בחברת 'בנק' שרצה את הרב קרישעסקי הי"ד ופצע עוד יהודים בסכינים ובגרזן לאחר שדרם אותם באכזריות נוראה, היה לו בית עם 8 ילדים, ולא התחשב בכיתו אלא יצא כחמה ואכזריות לרוצח ולטבח ביהודים קדושים ותמימים על קידוש ה' רח"ל. ה' ירם. הכל כתוצאה מההסתה שלהם.

אמר לי אחד שמנהיגיהם הרשעים מסיתים אותם כרבים עם רציחה ובפרהסיא ואין פוצה פה ומצפצף, ובסיכת זה הם יוצאים לרוצח ולדקור יהודים, ומי שקושה זאת הוא ג' פעמים טמא והולך ישר לכף הקלע, מושגעים ומבלבלים אותם בהכסחות ודמיונות שוא, שהם יישבו עם לצד מוחמד. כמו שהרמב"ם ז"ע כינה אותו "המשוגע הזה", כימים ההם לא היה לו כ"כ עסק עם היהודים, תמיד רצחו הערבים את היהודים בשנאתם אותם, והיו צרות גדולות מהם, אבל בזמנו של מוחמד "א משיגענער פאר זיך, און א היה רעה" הוא היה לבדו, אבל לא היה כמו במצב זה של היום בימינו, עם המרצחים ימש"ו, רח"ל.

(כשאמר אחד מהנוכחים שהסיבה לכל הפגזונים כסיבת ההתנרות בהם בענין הר הבית וכדו') השיב רבינו בביטול: הם מתפוצצים ומסיתים מעצמם ורוצחים יהודים בגלל שנאתם את ישראל ואין להם שום קשר או טענה שזה בגלל שעם ישראל מתגרים בהם בענין הר הבית וכדו', הם "פרא אדם" שידו בכל ויד כל בו.

על ישמעאל כתוב ששבו בתשובה נמורה בסוף חיוו וההוכחה שנאמר (פראשית כה, ט): "ויקברו אותו יצחק וישמעאל בניו" (כבא בתרא טז), ואלו המרצחים הולכים נגד זקנם גם כן, דלכאו' היו צריכים לילך בדרכו של ישמעאל, לא להציק או להזיק לשום יהודי, ומכאן הראיה שהם נגועים בשנאה רציחה ואכזריות.

יח"ד שלא נדע לעולם לא ממוחמד ולא משום צרות, הרשעים הרוצחים הערבים ממשכים בהסתה תמידית, ועושים זאת למעשה ולא רק מדברים, הרשע הרוצח השייה לוקח סכין ומראה לבני עמו איך לרוצח ולדקור, ואינו מסתפק בסכין אחד אלא נוטל כמה סכינים, ומסביר להם שצריך להיות כבינים עוד כמה סכינים וכדי משדות כדי למבוח ולהרתע באידישע קינדער, ה"ו, ומזה לכל שהם ומנהיגיהם מתינים את כל ההפקר, ה"ו, והרציחה, אח"כ הישמעאלים הולכים ומקיימים את דברי ההסתה, ה' ירם.

היזולא דצדיקיא

Table with 2 columns: Name (י"ח השו"ן, י"ט השו"ן, כ' השו"ן, כ"א השו"ן) and Description of the work.

Table with 2 columns: Name (כ"ב השו"ן, כ"ג השו"ן, כ"ד השו"ן) and Description of the work.

באו בצל קורתיו – המייחל ובוטח בה' נשמו מכל רע בפרשתו (ש, ח) רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורתיו, הגה"ק החפץ חיים ז"ע כתב: "עין הכתוב וזרו אותנו לכל אחד ואחד באיזה מדרגה שיהיה, שנחוק את עצמינו בעת ההיא (יבלי משיח) במידת הכמהון ובזכותה נצלו כולנו ממידת הדין, וראיה ממעשה דלוש שמסר אה נפשו להגן על אורחיו המלאכים באמרו רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קורתיו והיינו, שהם במהו כי שאוכל להצילם מידכם, ואם כן שומה עלי לעשות כל שבירי הצילם, ונחזה אנן, הלא ידעינן שלוש מלא היה אדם כשר כלל כדכתיב "ויסע לוש מקדם" אמרו חז"ל "הסיע עצמו מקדמוני על עולם", מכל מקום הבין בדעתו שהוא מהויב להגן ולהציל את הסומך עליו, וא"כ, קל והומר כן בנו של קל והומר, כאשר יבטח האדם בה' שהוא מקור הרחמים והחמלה, הוא בוודאי יעזרהו להציל מכל רע.

הבטחה בה' יציל

מהגה"צ
המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א

בעבור תקופה חזר רבי דוד אל הרה"ק ושב וככה לפניו כי עדיין אין אמונתו שלימה, כי כאשר הוא רואה קונים הנכנסים לקנות מלא בחנותו של רעהו אינו מתמלא שמחה כדרך שהינו מתמלא שמחה בראותו אי מי נכנס למוכרי הדגים, או לבית הסנדלר והרצען, ואם אין לו אמונה למה לו חיים. שוב חזר הרה"ק והפיה בקרבו לחב האמונה הפתורה, עד שהרגיש כי מנתה שימח בראותו את היהודי מרווה ומטורח מלה. ובה גמר הכית אברהם את דבריו, שאלו האברך נו... כאומר, ומה היה שכרו של רבי דוד על אמונתו. נענה הכית אברהם ואמר, וכי להגיע למדרגה זו – לשמחה בשעה שהמשיג נבול מרווה אינו מתנה מוכנה... ועוד, וכי קטנה היא בעיניך שזכה להיות הותן הרה"ק היסוד העבודה ז"ע.

הנהיך החזון איש ז"ע אמר פעם להגאון רבי שמריהו גריינימן זצ"ל **אלע יניען א דארך די וועלט, איינער לאבערדי, איינער וויינענדי, קען מען דאך בעטער לאבן,** הכל עובדים את מסע החיים בעולם הזה, יש המקבלים את כל אשר יארע להם מותך שמחה, ויש המקבלים אותם בעצב ובכבי. והנה הנגור על האדם בין כך ובין כך לא ישתנה, אם כן מוטב שיהליט בנפשו לקבל הכל בשמחה ויהיה מטוב ובנעימים.

משל למה הדבר דומה לקטן שנתנה לו אמו ניר חלק ודיו עם מכתול לציר את ציוריו, והנה בא הקטן בכבי ויללה אל אמו כי נשפל לו הדיו על הניר, אמרה לו האם, בני יקירי, מנע קולך מבכי, כי עתה שנבע כל הניר בדיו, אפשר לציר בו צורת אדם, על ידי שנעשה שני הורים עבור ה'עייניים, וגם מקום ה'חוטם והפה' לא יפקד, ולא די בכך אלא אף 'יבשה' גדולה נעשה מעל לראש האדם, ונמצינו שנשרים באדם השלם. ואנן נמי נלמד מזה – בעת ש'נשפכים' לנו הדברים, והכל נראה לנו כהנהגת 'אדרבה' (לחשף מתרצה), עלינו להכניס 'צורת אדם' – להתבונן כראוי כאמונה שלימה בבורא, ואז ניווכח 'להגיד כי ישר ה' ולא עוותה בו, ובוה יבוא להיות 'אדם השלם'.

הנה"צ רבי נטע ציינוורטל זוק"ל היה פעם בניהום אבלים אצל אב ששיכל את בנו הבחור שנהרג על ידי בן עוולה מבני ישמעאל שפוצץ עצמו, וכמה מבני ישראל עלו בסערה השמימה הידי, תיכף בהיכנסו אמר לו לאב (שהיה מ'חשובי ראשי ישיבות') 'הקרה' יש לי אליכם, אם לא היה נגלה המלאך אל אברהם אבינו לאמר לו – 'אל תשלח ירך אל הנער', ויחק בנו היה נשחט 'בצינוי הבורא' – 'העליתו שם לעוולה', האם היה אברהם חייב בדיני אבולת לישוב עליו 'שבעה' כדון האב על בנו רח"ל, ענה האב השכול ואמר, פשטא שמחויב הוא בכל דיני אבולת וישבעה, כי מה שנתנה' מיתת יצחק משאר מקרים, הרי כל 'שבעה' היא על פמרת אדם כמורא, נענה רבי נטע ואבן דיבורים אלו רצינו לשמוע ממכם, ומיד אמר 'המקום ינחם ועיב את הבית, כי זהו תכלית האמונה להאמין בכל מצב יהיה מה שיהיה, שהכל בא בגזירת המקום ואין מקרה בעולם'.

פעלו עבורי שאפסיק לשמוע את קול הרה"ק מקארלין אף בצדקים מצאו כזאת שפעולת צדיק לחיים, להעמיד האדם על מכונו שיוכר תמיד מה שהשריש הצדיק בקרבו, וכבר אמרו בגמרא (בתובת ח) 'גדולים מעשי צדיקים יותר ממעשה שמים וארץ'. **כמפורס** שכשהמציאו את הרכבת ברוסיה, והחלו לבנות בכל המדינה את מסילות הברזל, והנה נתגלה לבני העיר 'האדיטיש' שהגויים אמורים להעמיד מסילות ברזל על ציונו של הרה"ק בעל התניא

ז"ע הספון כבית החיים בהאדיטיש, כי שם מרוצת דרך הרכבת, ובוודאי יעקרו הרשעים את הציון הקדוש, לאחר כירורים מצאו שהשר הממונה על הרכבת והמסילות הינו יהודי, נחזו מוכי העיר להפגש עמו ותיארו בפניו מהו צדיק קדוש, וכמה קדושה יש בציון קדשו, וכך האירכו בהתחננם לפניו בדמעות שיואל לשנות את דרכן של המסילות לדרך אחרת. נענה השר ואמר, ידעתי גם ידעתי את תוקף גדולת ה'צדיקים' כמו שאספר לכם, אך בקשה אחת לי אליכם, אם תמלאו אחריה, אביע תיכף ומיד לבקשתכם.

פתח השר וסיפר להם, אחי וכית אבי מן החרדים לדבר ה' הם, וכך הייתי גם אני עד ימי בחרותי, בשנות הבררות וירדתי ממה מטה, עד שבבואי לגיל העשרים נגלה בלבי החלטה להתגיים לצבא הרוסי, (אשר עצב השחיה שם הייתה כלה רוחנית, והתערבות בין נברים מנוקצים), אבי אשר ראה שאין בידו להשפיע עלי שאמנע מכן, הפציר בי שקודם שאלך אל הצבא אסע עמו אל עבר העיר קארלין אל הרה"ק רבי שלמה מקארלין ז"ע, ולאחר מכן ינהני לנפשי. הדרך לקארלין ארכה לנו משך לילה שלם ורק לפנות הבוקר הגענו אל בית הרבי, אבי שהיה מקורב מאד אל הרבי נכנס עמי אל הקדש פנימה ללא כל שעות, וכאותה העת היה הרבי מסיבב בחדרו אנה ואנה אחוז שרעפים, בוער כאשר לחבה, לאחר כמה דקות ששהינו בחדרו הקדוש פנתי אל אבי ואמרתיו לו, נו, אפשר כבר לחזור הביתה, כי כבר ממהר אנני לצבאי, אבל אבי ביקש ממני להשאר עוד זמן מועט, אחר כמה רגעים פנה הרבי אלי מותך שרעפיו וטפה עלי בזעקה אפשר דאך... אפשר דאך... (אולי בכל זאת), כאומר, אולי בכל זאת 'עוזב רשע דרכו', וינחם ממחשבתו הרעה לשוב אל ה' אלוקיו... * **סיים** השר ואמר להם, דעו לכם שמאותו היום כל אימת שאני בא להגניעל נפשי בשיקוצים, ולעבור על רצון קוני, מהדהות באזני גערה זאת במלא תוקפה **אפשר דאך, אפשר דאך,** ואינני מוצא שום טעם והנאה בעבירה, אם תפעלו עבורי שאפסיק לשמוע קול זה מיד אעשה כבקשתכם.

זכרני מימי חרפי, שאחד מאדויו שליט"א החל לשמש כ'בעל קורא' בבית מדרשינו, ולאחר זמן מה הודיע שברצונו להפסיק, מנשאל לפשר הדבר נענה – 'מה אעשה? בהגניע לקרוא בספר איני רואה שם לא נקודות ולא טעמי המקרא' (פאצור), בשעת מעשה הל נשכח ופורה מזכרתי... ולזה נדמה האדם בעת הנסיון, כי בשעת מעשה אינו רואה שום 'סימן'. ומשמם גם נלמד את העצה לכך, בדאמת כל 'בעל קורא' יעמוד ויהוור היטב היטב על ה'מעמים' עד שיהקפו היטב בזכרונו שאף כשלא ימצא בספר את הנקודות והטעמים לא יאבדו עשתנותיו, כיו"כ אם יתקו האדם כמוהו ולכו קודם שיבוא ללדי נסיון, ויכל עמוד בניסיון בתוקף ובגבורה, והכל על מקומו יבוא בשלום.

ובפרט כפרשיות הללו המלאים כאמונה ובטחון, עלינו להתבונן וללמוד היטב את מעשי האבות, וכבר מובא שהרה"ק בעל התניא ז"ע אמר, שכבוא פרשיות אלו, לא יעביר את הסדרא, אלא יתקם היטב בתוככי לבו.

סיפר רבי אלטער קרוג ז"ל מהסידו ראהמיסטרווקא (מירושלים של מעלה), שביום ילדותו נתעורר לאביו שאלה בדיני מקוואות, ונסע אל הרה"ק הידברי חיים מצאנז ז"ע לשמוע דבר ה' זו הלכה, והוא הצטרף לאביו בדרכו. כאשר הגיעו עמד הדברי חיים באמצע אמירת ברכת 'אשר יצר' בקולות וברקים ואש להבת שלהבת, והנה שקע בשרעפיו שעה ארוכה. אביו של ר' אלטער שהבחין בדממה הארוכה הסיק מכן שלבטח מיה הרבי את הברכה, פנה אליו והגיע לפניו את שאלתו הסבוכה, והיה נראה לו שעתה מעיין הדברי חיים בעומק שאלתו בצדדים שישנם לכאן ולכאן. לפתע נרעד הרה"ק וזעק **אם יפתח אחד מזהם...** אחר שסיים הדברי חיים את ברכתו פשט את שאלתו, נפנה אליהם הדברי חיים ואמר להם, ברכת **אשר יצר** גדולה והשובה מאמירת הפיוט 'זנתנה תוקף' בימי הדיו, כי אשר יצר ברכה היא משא"כ ונתנה תוקף.

לאחר כל זאת פנה הדברי חיים אל רבי אלטער שהיה אז ילד ושאלו מה מוכשפו, ענהו הילד, רצינו להצליח בלימוד התורה הקדושה. ענהו הרה"ק בני, אם יהיה כך רצון אוי תצליח בלימודך, אור הילד אומץ והשיב, אם יהיה בי 'רצון' ללמוד, שוב לא אצטרך לברכתו של הרבי. באותו רגע הבחין הדברי חיים שנבר כעסו של האב על הבן עד מוא, נענה הדברי חיים ואמר, אין כאן מקום לכעם, הרי בדברים נכונים דיבר הילד, כי אם כבר יהיה בו 'רצון' אינו צריך לא לי ולא ולברכתו.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לעילוי נשמת המקובל
הגה"ק רבי מרדכי שרעבי ז"ע
בן רבי יהודה זצ"ל
להגל יומא הדילולא
ביום שבת קודש כ' חשוון
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

גלין זה מוקדש
להצלחת ידידיו היקרים
והחשובים
הרה"ח ר' אהרן בן עליה הי"ו
ומרת שמוחה בת מרים תרצה
שתחי'
לזש"ק במהרה, ושיתמלאו כל
משאלות לבם לטובה וברכה.

אנא הרבו בתפילה
על האשה החשובה
מרת אלטע עטיל בת
בלומא גיטל תחי'
לרפו"ש ואריכות ימים
ושנים טובות אמן

ברכת מזל טוב נאמנה
הגנו לברך ברגשי שמחה את כבוד האי
גברא רבא, פא"מ, אוצר כלי המדה,
הרה"צ ר' משה הודנצ'יק שליט"א
נכד מרן רבינו הק' הרמ"מ זיע"א
להגל שמחת הולדת הנכד בשעטומ"צ
יזכה לרוב נחת ושובע שמחות וכוט"ס.

נדב
לעילוי נשמת המקובל
הגה"ק רבי מרדכי שרעבי ז"ע
בן רבי יהודה זצ"ל
להגל יומא הדילולא
ביום שבת קודש כ' חשוון
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל